

som gjøre sig skyldige i mindre disciplinære Forseelser, eller som ved Udbrud, forsøgt eller fuldført, eller ved andre Handlinger, som bryde mod Stiftelsens No og Orden, vise sig farlige, i en Tid af respective indtil 12 Uger og 1 Aar, saaledes bliver der ogsaa i det Tugthuus, som opfores ved Horsens indrettet saadanne eensomme Fængsler, at Hensættelse i disse i længere Tid ikke vil kunne være nogen for Sundheden farlig Straf, men derimod en meget passende og virksom Røvselse især for saadanne Individuer, der oftere have forseet sig og navnlig vedblive at vise sig modvillige og dovne. Da det derhos tør ansees for afgjort, at saadanne velindrettede Straffeceller, i hvilke den eensomme Fængsling kan erexveres paa en hensigtsvarende Maade, og hvorved ogsaa Straf af eensomt Fængsel vil blive noget ganske Andet, end det kunde være i ældre Tid, ville blive anbragte i alle nye Straffeanstalter, er det anset hensigtsmæssigt og ubetænkeligt at indrømme Directeuren Myndighed til at dieterer Hensættelse indtil 6 Maanedes i Enkelt-Celler, hvor saadanne ere indrettede. Hvor dette derimod ikke er Tilfældet, synes det eensomme Fængsel ikke at burde anvendes uden i Forbindelse med Band og Brøds Straf, til hvis Overholdelse det er nødvendigt, da det under hin Forudsætning, uden saadan Cumulering maa blive en aldeles uvirksom og illusorisk Røvselse, naar den kun skulde finde Sted i kort Tid, medens det, anvendt i længere Tid, vilde være en i flere Henseender skadelig Straffemaade.

I Placaten af 1813 § 6 er det isøvrigt bestemt, at, naar en Fange ansees med en legemlig Røvselse, skal Executionen altid skee i Straffeanstalten i Fangerens Paasyn. Denne Bestemmelse har man imidlertid fundet ikke ligefrem at burde optage. Den corporlige Røvselse vil nemlig let forseile sin Hensigt, naar Fangen ved sine Medfangers Nærverelse paa en Maade anseer sig opfordret til at vise, hvor lidt han bryder sig om legemlig Smerte.

Fangerne blive desuden, ved oftere at see denne Straf gjentaget, enten ligegyldige for samme eller mere trodsige og forhærde efter deres forskellige Gemysbetsaffenhed. Hvor derimod den legemlige Røvselse meget sjeldent skeer i Fangerens Paasyn, forseiler dette ikke let den tilsigtede Virkning, i det mindste paa Fleerheden af dem. Desuden turde det ogsaa komme i Betragtning, at man ved at gjøre en saadan legemlig Afftræffelse til Regel, berøver Bestyrelsen et passende Skærpselsmiddel af en Straf, der efter sin Natur i enkelte Tilfælde trænger til en saadan yderligere Skærpselse. Det synes derfor rigtigere, at overlade det til Directeurens Bestemmelse, om den legemlige Røvselse skal erexveres i de andre Fangers Paasyn eller ikke. Derimod er det til Sikkerhed for, at den omhandlede Straf ikke skal blive anvendt udover den lovbestemte Grændse eller paa en for Sundheden skadelig Maade, fundet hensigtsmæssigt at fastsætte, at den altid skal erexveres i Oververelse af Inspecteuren, og at den ikke maa finde Sted, forinden Lægens Erklæring er indhentet, om Fangen kan taale samme.

Hvad dernæst angaaer de Tilfælde, hvor den Brøde, hvori en Straffange har gjort sig skyldig, er saa stor, at den ikke tilbørligen kan revses ved nogen af de Straffe, som det er tilladt Directeuren at bringe i Anvendelse, er det i Lovudkastet, saaledes som det ogsaa finder Sted i de fleste andre Lande, foreslaaet, at deslige Tilfælde skulle behandles ved sædvanlig Rettergang efter de for Forbrydelsesfager gjældende Regler, hvilke ligeledes skulle være anvendelige paa Appellen af de affagte Domme.

Der skjønes nemlig ikke at være tilstrækkelig Grund til, saaledes som ved Placat af 31te August 1813 er bestemt for Tugt-, Rask- og Forbedringshuset i Kjøbenhavn, at henvise Behandlingen af disse, efter hvad Erfaringen har vist, ikke hyppigt forekommende Tilfælde til en særegen Ret efter særegne Former.